

Η ΠΙΟ ΩΡΑΙΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ο διάσημος Ιταλός μυθιστοριογράφος Σαμπάτινο Λοπέζ έδημοσίευσε τελευταία ένα περίεργο αόριστο με τον τίτλο «Η τελευταίες έρωτικές επιστολές», γεμάτο χιούμορ και βαθιά ψυχολογία των εραστών που αποκαίρειώνται με γραμμάτια για τελευταία φορά. Από τις επιστολές αυτές θα δημοσιεύσουμε στο «Μπουκέτο» τις πιο ωραίες.

τις χτές, με βόρισε σε χάλια, λιγνερνι πολύ, δέν μ' ανεγνώρισε... Λάθος! Το πρώην δέν είνε παρ'αδού ούτε ανεξήγητο. Βέβαια, μ' αυτά τ'α καρδιοχτύπια καί τ'ο φόβο, είνε καί θάνατο πός δέν ρωγίστηκε ή φτωχή καρδιά μου!

Α'. Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

«Η Όρσολα Μπιανγιότι πρὸς τὸν Μάριο Ἀγκοστίνι.

Μιλώγατριμνε μου. Σὺδ στέλλω καί σήμερα ἀκόμα μὲ τὴν καρδιά μου αὐτὴ τὸ γράμμα. Ἀλλὰ μπορὸ τίμα νὰ ἔγω ἐμπιστοῦμαι σ' αὐτὴ τὴ γενναία; Ἄς τὸ ἐλπίσω... ἄλλα φοβόμην... Ἀλλοῖμονο, αὐτὸ είνε τὸ τελευταίον μου γράμμα. Ἐπειὰ ἀπ' αὐτὸ δέν θὰ σοῦ γράψω πιά γιὰ τ'ο φόβου. Ὁ σὺνός μου ὁ Ζωός ἔποτατεύεται. Πωδὲ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια; Μήπως ἡ καρδιά μου νὰ μὲ ἐκδοκιμῇ πὸ τὴ μάλωσα χτές; Μὰ τί τὰ θέλεις; Γενεῖ ἀναπόληρη. Νομίζῃ πὸς μὲ κρατεῖ σκλάβου εἶν. γιατί ἔχει τὸ πιστό μου...

Αὐτόν, ὁ Ζωός ἐποτατεύεται. Θά μοῦ πῆς πὸς εἶμαι κροίτη, καί ὅτι αὐτὸ τὸ φόβο τὸν ἔγω καί στον λένε τόσο καρὸ τώρα. ἐνὸ τίποτε ὡς τώρα δέν σκενέθη. Ναι, ἀλλὰ σὲ δεδιώκω, ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δέν γελίεμαι. Ἀπὸ τὴ ζωή, μέσ ἀφ' φόβου καί ἀγωνίας δέν τὴν ἐποτίζω πιά. Πρέπει νὰ πάρῃ ὁ Γουλιάρδς αὐτός, νὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριό, ἀγαπημένε μου.

Ἦθελα νὰβλέπεις χτές στὸ τραπέζι, τί ποῖτρα εἶχε ὁ Ζωός. Θά σ' ἔπιανε τρώσις, ὅπως καί ἐμένα. Ἦταν μαύρος, κατάνικτος ἀπὸ τὴ φοροκία του. Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ δέν ἔκανε τίποτε ἄλλο πρὸς νὰ διαβάξῃ τὴν ἐφημερίδα του, ἡ ὁποία τοῦ ἐχορσίμανε γιὰ παραπάν, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ προσωπό μου. Κι' εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πὸς πέρασε τὸ γένιο, χωρίς ὁ Ζωός νὰ μοῦ πῇ καί λέξι. Τόρα χρόνια τώρα εἰμαστε παντρευμένοι καί μπορὸ νὰ δοκίμασῃ, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πὸς μοῦ κέθοριξε ἔτσι.

Ξαγνιά, ὅταν τὸ γένιο τελειώσῃ, μ' ἐκώταξε καί χωρίζῃ νὰ τὸ περμένω, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ διαχωριστικὴ ἀπὸ τὴ σσηθισμένη του :

— Πωδὲ σοῦ ἔβαινε σήμερα ὄβιατα :

Τὸ αἶμα ἀνέθηκε στὸ κεφάλι μου. Στὴν ἀρχὴ δέν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ πῶ ὅτι ἤρθες καί ἐσύ. Στὸ τέλος ὅμως δέν ἀνάραρα τὸ θνομά σου. Καί καλὰ ἔβαινε. Ἀλλὰ ὁ ἄντρας μου ἐπέμεινε :

— Καί ὁ Ἀγκοστίνι δέν ἤθελε σήμερα; μὲ ρώτησε. Τὸ ἄποκρίθηκα :

— Ὅχι!

Προσπάθησα νὰ τοῦ πῶ τὸ «ὄχι» αὐτὸ μ' ἀδιαφορία. Κι' ἐκείνος : — Ἄ! μὸ ἀποκρίθηκε μονάχα.

Τὸ «Ἄ!» αὐτὸ δέν σημαίνει τίποτα γραμμένο ἔτσι ἔξω ἐδῶ στὸ χαρτί. Ἀλλ' ἂν τὸν ἀκούεις πὸς τὸ εἶπε, ἂν ἔβλεπες τί ποῖτρα ἔβαινε!

— «Τώρα θάζουμε καμιά σσηγὴ» σέφτηκα. Ἀλλ' ἀπ'αντιπῆς ὁ Ζωός ἔφηνε, χωρίς ὄβια νὰ μοῦ πῇ οὔτε κληνύχτα. Κι' ὅταν γέρισε τὸ ὄβαν ἀγὰ—ἀσινήθιστα ἀγὰ, ἔπειτα ἀπὸ τίς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα—πλάγησε πὸς κροβδάτι, μοῦ γέρισε τίς πλάτες του καί δέν μὲ κῆταξε καθόλου—μὲ καταλαβαίνεις ;

Ἀλλοῖμονο, ἀγαπημένε μου, δέν ἔω πιά ἴσχυρη. Τὸ ἔξερεις, εἶνε ἀρκετὸς καρὸς πὸς φοβόμην, ἀλλὰ τώρα εἶμαι δέβαια ὅτι ἐκείνος ἐποτατεύεται. Ἦ φιλενάδα μου ἡ Σεζόντι, πὸς μὲ σενά-

...τόσο θάρος, ὥστε νὰ γίνωνν στὴν ἔστολοισιά, καί πὸς δέν συλλογίζοντα καὶν ὅτι ἔβην ἄντρα. Ἀλλὰ πὸς νὰ κάμω, ἀγάτη μου, ἀπὸ δέν μπορὸ ν' ἀλλάσω ;

Ἦτος εἶχεσ δίχρη ὅταν μοῦ ἔλεγες ὅτι δέν γεννήθηκα γιὰ νὰ περδῶ τὸ σὺνὸ μου. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα πὸς δὲν εἶπες αὐτό, πὸς κακομάνησε, τὸ πῆρα γιὰ προσβάλη. Ἀλλὰ τώρα πὸς τὸ ξανασολογίζω, βούρω ὅτι εἶχεσ δίχρη καί ἐγὼ εἶχα ἄδικο. Γι νὰ κάμω; Φταίω καί ἐγὼ. Ἐπὶ μ' ἔβιασε ἡ φόν.

Αὐτόν, καλύτερα νὰ τελειώσω. Εἶνε πιά καρὸς. Ἀπὸ τὴν ἀγωνία δέν μπορεῖ νὰ ἐξακολοθηθῇ γιὰ πολὺ ἀκόμα. Θά πεθάνω ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Αὐτή σου με, ἂν ἂν ἀγαπᾷς, ὅπως λέξ.

Σὺδ ὀραζόμην πὸς δέν θ' ἀγαθίσω ποτὲ στὴ ζωή μου ἄλλον ἀπὸ σένα. Ἀλλὰ δέν θὰ σοῦ γράψω πιά καί θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ ἔγερσαι πιά πῆτι μου κατὰ τίς ὥρες ἐκείνες πὸς μπορεῖ νὰ γεννηθῶν ἔποψες. Σὲ παρακαλῶ ν' ἀκούσης αὐτὰ τὰ λόγια μου...

Στὴν καρδιά μου θὰ κάμω ἕνα καλὸ δόσο καί θὰ τῆς πῶ νὰ μὴ δόσῃ προσοχὴ σ' ὅσα τίς εἶπα χτές, γιατί ἦμονν νεοεισημένη καί δέν ἤξερα τί ἔλεγα. Ἐλπίζω πὸς ἔτσι θὰ τὴν μαλακώσω καί δέν θὰ ἔγω τὸ φόβο τῆς.

Τὴν ἐμπιστεύτηκα μὰ ἀκόμα φορὰ γιὰ νὰ σοῦ φέρῃ τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ χωρισμοῦ.

Καί πιά σοῦ ὀραζόμην πὸς δέν συλλογίζωμην κανέναν ἄλλον ἀπὸ σένα. Ἐσύ εἶσαι ὁ ἄνδρας πὸς μοῦ ἄρεσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἀπὸ ὅλους ὅσους ἔως τώρα συνάντησα στὰ σαλόνια. Σ' ἀγαπῶ πολύ, μ' ὄλη μου τὴν καρδιά. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ζωή, γεμάτη καρδιοχτύπια καί φόβου καί ἀγωνία δέν μπορεῖ πιά νὰ ἐξακολοθηθῇ. Τὸ καταλαβαίνω, τὸ αισθάνομαι μέσα μου...

Ἐσύ ἦσον καί θὰ εἶσαι ὁ μ ο ν α δ ι κ ὸ ς ἄ ν δ ρ α ς στὴ ζωή μου. Στὴς ἔξη θὰ βγῶ σήμερα, ὅπως ταχτικά, ὅπως πάντα. Ἀλλὰ δέν πρέπει νὰ ἰδωθοῦμε.

Ναι, εἶνε καλύτερο νὰ μὴ ἰδωθοῦμε γιὰ κάμποσο καιρὸ. Γιὰ τὸ καλὸ μας πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ θυσία. Κι' ἔτσι θὰ πάρῃ ἐκείνος νὰ ἐποτατεύεται.

Σὲ φιλοῦ γιὰ στερεὴ φορὰ, ἀγάτη μου. Καί πιστέψέ με ὅτι τὴν ὄρα πὸς σοῦ γράψω τὰ στερεὰ αὐτὰ λόγια, κλαίω ὅπως δέν ἔβλαφα τόσα χρόνια τώρα.

Η ΟΡΣΟΛΑ ΣΟΥ

Ἦ σ τ ε ρ ὀ γ ο φ ο.—Τὴν πρώτη φορὰ πὸς θὰ ξαναρθῆς σπῆτι μου, φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ντανουίντο πὸς σου δάνεισα. Ὁ ἄντρας μου τὸ γέρισε χτές νὰ τὸ διαβάσῃ.

Ὅταν ὁ Μάριος Ἀγκοστίνι διάβασε τὸ δωτερόγραφο αὐτό, γέλασε μ' ὄλη τὴν καρδιά του καί εἶπε μὲ καμάρι :

— Περιεργὴ φίλη αὐτὴ ἡ Ὅρσολα! Δελεή! Κι' ὅμως γρηγορὰ θὰ τὴν ξανασιφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Στοιχηματίζω !...

ΣΑΜΠΑΤΙΝΟ ΛΟΠΕΖ

